

Wat de natuur ons te zeggen heeft.....

In deze mooie nazomer kunnen we opnieuw met volle teugen genieten van de natuur. Het is dan ook best druk met wandelaars en fietsers, want door corona zijn velen de natuur gaan ontdekken.

Voor mijzelf merk een steeds intensiever genieten in de stilte van de natuur. Het lijkt me dat ik veel oplettender ben geworden voor al wat groeit en bloeit, alsof het allemaal zoveel uitbundiger en intenser is....Verwondering over al dat schoons dat ons gewoon gegeven wordt, komt dan vanzelf naar boven. En met die verwondering komt de dankbaarheid en het ontzag dat wij mensen er deel van uit mogen maken. Ontzag voor de grootsheid van het heelal en ook voor de kracht die dit alles mogelijk maakt. De natuur, in al haar facetten, kan ons tot het besef brengen van ál het geschapene en onze plek daarin. Zoals ook de wetenschappelijke inzichten ons steeds meer laten zien dat er "meer is tussen hemel en aarde" dan wij mensen kunnen vermoeden.

Kortom er is een 'Geheim' dat ons overstijgt, of we nu gelovig zijn of niet.

Van mijn bescheiden plek in het geheel leer ik, dat wij mensen niet het centrum zijn van de wereld. Ook al heeft iedere mens dat gevoel van nature; we kunnen immers niet denken en voelen buiten onszelf om. En in deze tijd van maakbaarheid zijn we nogal geneigd alles naar ónze hand te zetten. Sterker nog, als je dat niet doet, geen succes hebt, wordt je al gauw als een 'loser' gezien. Door dit overschatten van de eigen visie komen mensen, of groepen mensen, steeds scherper tegenover elkaar te staan.

Zo zijn we terechtgekomen in een chaotische tijd waarin de problemen zich opstapelen en oplossingen steeds verder weg lijken te zijn, zowel nationaal als internationaal.

Overal om ons heen zien we conflicten en natuurrampen in het klein en in het groot, daarvoor hoeven we het nieuws maar te volgen. Steeds weer zien we dat persoonlijke eigenbelangen, of de belangen van een beperkte groep en landen, de zo noodzakelijke veranderingen blokkeren. En uiteindelijk gaat het allemaal ten koste van de overlevingskansen van iedere mens.

Je kunt je er onmachtig door voelen, te neer geslagen, angstig of onrustig en afvragen wat is mijn plek in dit geheel. Ik ben toch maar een kleine pion, in dit grote maatschappelijk gebeuren. Helemaal waar, en toch.....

Veranderingen beginnen ook heel klein, bijvoorbeeld in hoe wij ruimte geven aan de eigenheid van de ander. Door met open oog, en zonder te oordelen naar de ander te luisteren kunnen we recht doen aan wat de ander me wil vertellen. Kan de ander ervaren dat hij of zij werkelijk gezien wordt. Dat vraagt aandacht en oefening

De natuur kan ons daarbij helpen op twee manieren: Het besef dat zij ons kan geven van onze eigen kleinheid in het geheel, maakt nederig. Het besef dat we zoveel meer horen en zien als we goed kijken en luisteren, zet aan tot beter luisteren naar de ander.

Frida Koopman o.carm.